

LA FE MOU MUNTANYES

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

En Bernat i la seva dona van baixar del vaixell per visitar Esmirna, una de les parades del creuer que estaven fent per la Mediterrània.

A prop de la ciutat hi havia la casa on va viure i morir la Verge Maria. Les monges del Santuari venien unes àmfores petites amb aigua de la font miraculosa de la Mare de Déu. En va comprar una pensant en la seva mare que patia d'artrosi al genoll dret.

En tornar del viatge, la va anar a veure i li va donar el remei miraculós. Es va posar més contenta que un gínjol i li va preguntar si se l'havia de veure. En Bernat li va dir que era per fer-se fregues al genoll.

Sense pensar-s'ho dues vegades, la mare va destapar l'àmfora i es va fer un primer massatge.

Ho feia cada dia en llevar-se al matí mentre resava tres avemaries.

Al cap d'una setmana podia caminar sense la crossa, i passat el primer mes ja va sortir al carrer. Va anar a veure al rector de la parròquia per explicar-li el miracle que s'havia produït.

—I no li'n queda gens d'aquesta aigua miraculosa? —Li va demanar el capellà, que també tenia problemes amb l'artrosi del maluc.

—Ho sento mossèn, però l'he gastada tota en el genoll. Si sé d'algú que vagi a Esmirna li demanaré que en porti.

En Bernat estava convençut que la fe mou muntanyes, perquè el que ningú sabia, ni la seva dona, era que durant el viatge, se li havia vessat l'aigua de l'àmfora a la motxilla i que quan va arribar a Barcelona, la va tornar a omplir amb aigua de l'aixeta.

Bell esguard